

Vacak

Végigmegyünk az iskola folyosóján, érzem, mindenki engem néz. Próbálok úgy tenni, mintha nem együtt lennék. Mi dolgom van nekem a boltossal? Jó lenne egyszerűen fellökni, hogy míg feltápáskodik, elbújjak egy oszlop mögé, s túljárjak az eszén, mint a filmekben.

A rabokat kísérhetik így a börtönben: elől megy az elítélt, mögötte az őr. Lassítom a lépteim, ő pedig a hátamra teszi a kezét, és tol maga előtt. Megfeszítem az izmaimat, nem akarom érezni. Nem jut eszembe, milyen az arca, de nem nézek hátra. Nagyon erőlködöm, hogy fel tudjam idézni. Furcsa, hogy nem emlékszem, pedig gyakran megyek be a kisboltba a többiekkel együtt. Néha én is veszek valamit, de nem szívesen szórom el a zsebpénzemet olyan kacatokra, amiket a pénztár elé raknak ki. Ezt a nénit már legalább százszor láttam ott, most itt jön mögöttem, de nem tudnám megmondani, milyen a haja színe. Azt hiszem, nagyon vastag keretes szemüvege és ráncos arca van. Öreg, mint az országút.

Egyetlen esélyem van, hogy megússzam: ha rosszul leszek. Ha elájulnék, nem tudnának kikérdezni. Biztosan nagyon sajnálnának. Mentőt kellene hívni, és vizes borogatást tennének a fejemre. Egymás szavába vágva suttognák fölém hajolva: „Szegény kicsike, nagyon rossz állapotban van, biztosan nem tudta, mit cselekszik. Talán már akkor is rosszul volt. Nem akart ő lopni, csak összezavarodott. Hiszen ő nem olyan. Ő,

bárcsak magához térne! Tudja valaki értesíteni az édesanyját?”

Odaérünk az igazgatói iroda elé. Mielőtt bekopog, úgy érzem, mintha megsimogatná a fejem, de biztosan csak képzelődöm. Kétszer is kopog, nem jön ki senki. Még mindig nem nézek rá, de a kezét majdnem olyan szép fehérnek és simának látom, mint a tanító néniét.

Most a vállamhoz nyúl, maga felé akar fordítani. Én úgy állok, mint a cövek. Nem fogok engedelmesskedni neki, az szent. Kénytelen elem lépni, hogy a szemembe nézzen. Nincs is szemüvege. És még a tanító néninél is fiatalabb.

- Úgy látszik, nincs itt az igazgató úr. De talán jobb is így. Biztosan nem akartad elvenni azt a játékot, ugye?

- De, el akartam - mondja a hangom helyettem.

- El akartad venni, de ki akartad fizetni, csak elfelejtetted, nem?

- Nem volt pénzem, nem akartam kifizetni.

- Tehát el akartad *lopni*?

Többet nem tudok megszólalni. Nem fogom kimondani, hogy lopni akartam. Dehogyan akartam! Csak azt szerettem volna, hogy az anyém legyen az a vacak. Egyébként nem is az, csak az anyukám nevezi így, amikor mutatom neki más üzletekben, hogy olyat szeretnék. Nem akartam lopni, csak elhozni pár órára, míg a többiek látják, hogy nekem is van. De ezt már nem mondom el. Úgysem értené.

LIPTÁK ILDIKÓ

